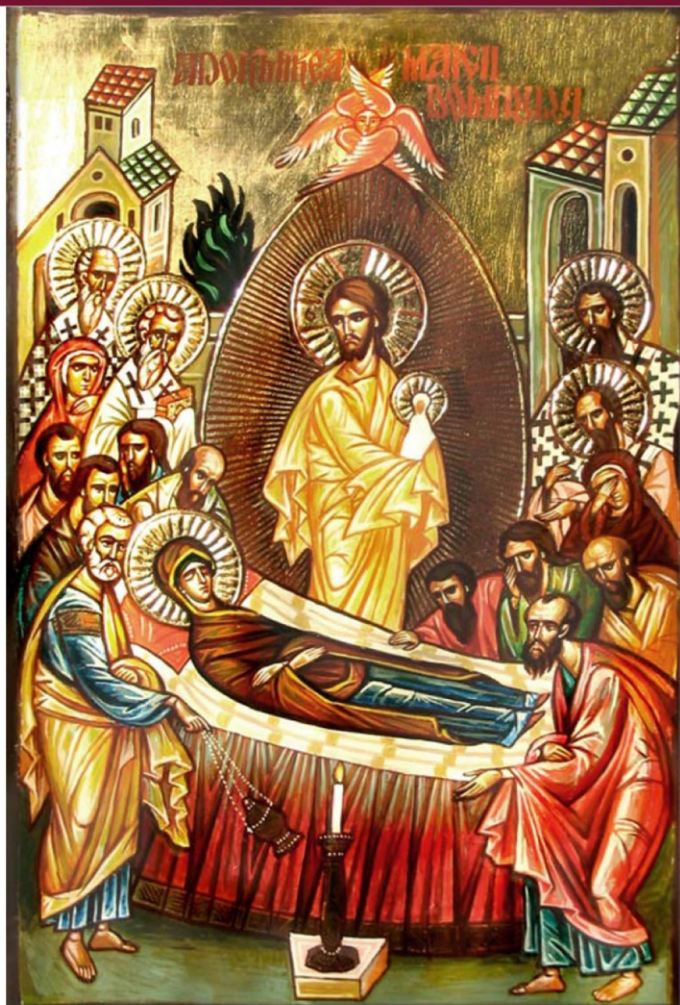

Hai cu noi

PUBLICAȚIE A PAROHIEI ORTODOXE „SF. VOIEVOZI” SĂVINEȘTI
NR. 115, AUGUST 2023

*Parohia "Sf. Voievozi"
Săvinești - Neamț*

Din cuprins:

- Editorial: - Deșertăciunea deșertăciunilor, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni!
- „Să trăim viața în darurile și binecuvântările Maicii Domnului”
- Sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului, la Parohia „Sfinții Voievozi” din Săvinești
- Când Dumnezeu vrea să salveze un om, trimite pe cineva să-l iubească

Buletinul parohial apare cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Teofan,
Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Colectivul de redacție

Coordonator

Preot Petru Munteanu

Secretar și aranjament grafic

Carmen Vîntu Moisă

Colectivul de redacție

Brîndușa Dediu,
Cristina Toma,
Gheorghe Măriuța,
Pr. Bogdan Vasile

Redacția copiilor

Cosmina Ursu

Aranjament grafic și coperti

Carmen Vîntu

Foto

Ciprian Băbușanu

Cuprins

Editorial.....	p. 3
Actualitate parohială.....	p. 7
Cateheză	p. 14
Ne scriu cititorii	p. 34
Un strop de sănătate.....	p. 38
Rubrica Poftă bună!	p. 39
Cuvinte încrucișate	p. 40
Pagina tinerilor.....	p. 41
Pagina copiilor.....	p. 45
Din comunitate.....	p. 48
Cine știe, răspunde!.....	p. 49
Recomandare de lectură.....	p. 51

- „Deșertăciunea deșertăciunilor, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni!” -

- Vanitas vanitatum omnia vanitas et fugatio venti –

- אחרי ורודף עריקות הכל, עריקות עריקות הרוח

Să încercăm să găsim bucurie în tot ce facem, în tot ce experimentăm în viața primită în dar, de la Dumnezeu.

De fapt, după marea înțelepciune a Ecclesiastului nimeni nu stăpânește pe nimeni și nimic nu poate fi socotit a fi

posesie.

Tot ce este compus se va descompune; tot ce crezi că este un bun material al tău va fi într-o buna zi a altcuiva. Totul este trecător.

După minunatul îndemn al înțeleptului Solomon este bine să faci un pas înapoi, să fii un martor detașat al darurilor primite de la Dumnezeu, acest lucru îți va permite să treci dincolo de darurile primite, spre Marele Dăruitor.

Ecclesiastul, cap. 1

1. Cuvintele Ecclesiastului, fiul lui David, rege în Ierusalim.
2. Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni!
3. Ce folos are omul din toată truda lui cu care se trudește sub soare?
4. Un neam trece și altul vine, dar pământul rămâne totdeauna!
5. Soarele răsare, soarele apune și zorește către locul lui ca să răsară iarăși.
6. Vântul suflă către miazăzi, vântul se întoarce către miazănoapte și, făcând roate-roate, el trece neîncetat prin cercurile sale.
7. Toate fluviile curg în mare, dar marea nu se umple, căci ele se întorc din nou la locul din care au plecat.
8. Toate lucrurile se zbugiumă mai mult decât poate omul să o spună: ochiul nu se satură de câte vede și urechea nu se umple de câte aude.
9. Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.
10. Dacă este vreun lucru despre care să se spună: „Iată ceva nou!” aceasta a fost în vremurile străvechi, de dinaintea noastră.
11. Nu ne aducem aminte despre cei ce au fost înainte, și tot

așa despre cei ce vor veni pe urmă; nici o pomenire nu va fi la urmașii lor.

12. Eu Ecclesiastul am fost regele lui Israel în Ierusalim.

13. Și m-am sârguit în inima mea să cercetez și să iau aminte cu înțelepciune la tot ceea ce se petrece sub cer. Acesta este un chin cumplit pe care Dumnezeu l-a dat fiilor oamenilor, ca să se chinuiască întru el.

14. M-am uitat cu luare aminte la toate lucrările care se fac sub soare și iată: totul este deșertăciune și vânăre de vânt.

15. Ceea ce este strâmb nu se poate îndrepta și ceea ce lipsește nu se poate număra.

16. Grăit-am în inima mea: Cu adevărat am adunat și am strâns înțelepciune – mai mult decât toți cei care au fost înaintea mea în Ierusalim căci inima mea a avut cu belșug înțelepciune și știind.

17. Și mi-am silit inima ca să pătrund înțelepciunea și știința, nebunia și prostia, dar am înțeles că și aceasta este vânăre de vânt,

18. Că unde este multă înțelepciune este și multă amărăciune, și cel ce își înmulțește știința își sporește suferința.

Foarte interesant este și ultimul verset 18 „... cel ce își înmulțește știința își înmulțește suferința”.

Înțeleptul Solomon trimite la ideea de știință

dobândită din lumea formelor, „în formă”, am putea spune, prin aceasta omul concentrându-se asupra „in-forma-ției”. Înțeleptul Solomon ne îndeamnă să nu neglijăm cufundarea în inspirație, prin rugăciune, pentru a dobândi adevărata fericire. Putem experimenta aceasta prin invocarea Duhului Sfânt în frumoasa rugăciune „Împărate Ceresc”.

Orice deteriorare a echilibrului interior prin neglijarea inspirației poate duce la acumularea doar de informații apăsătoare (înmulțirea suferinței) ce țin de lumea materială trecătoare, *vanitas vanitatum*.

Pr. Petru Munteanu

Săvinești

28 august 2022

Jurnal

„Să trăim viața în darurile și binecuvântările Maicii Domnului”

„Astăzi nu este praznic de sfinți, nici de îngeri. Astăzi Biserica lui Dumnezeu cea dreptmăritoare prăznuiește și sărbătorește pe Împărăteasa tuturor îngerilor și a tuturor sfinților. Nu se poate asemăna cinstea robilor cu a împăraților. Astăzi este praznic împărătesc, pentru că Împărăteasa a toată făptura se mută astăzi de la noi.”
Arhimandritul Cleopa Ilie

În ziua de 15 august Biserica Ortodoxă cinstește Adormirea Maicii Domnului, una dintre cele mai importante sărbători creștine. Maica Domnului este ocrotitoarea și ajutătoarea familiei creștine, a unității și armoniei dintre soți și dintre părinți și copii. Gradul înalt de cinstire acordată Maicii Domnului în cultul ortodox se

vede și din numărul mare al sărbătorilor închinat prăznuirii ei. Pe când sfinții ceilalți sunt, de regulă, pomeniți o singură dată pe an, și anume în ziua adormirii lor, Sfânta Fecioară Maria este celebrată, în mod special, de mai multe ori în cursul anului bisericesc, prin praznice care cinstesc nu numai adormirea sau trecerea ei la cele veșnice, ci și nașterea, dar și unele minuni săvârșite prin puterea ei, după plecarea

din viața aceasta.

Sfânta Liturghie închinată Adormirii Maicii Domnului, oficiată de părintele paroh Petru Munteanu, a adunat zeci de credincioși în Parohia Sfinții Voievozi din Săvinești.

Evangelhia praznicului Adormirii Maicii Domnului vorbește despre două surori, Marta și Maria, ele fiind surorile lui Lazăr din Betania, prietenul Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe care El l-a înviat din morți. Cele două surori, Marta și Maria, sunt pomenite în această Evanghelie nu pentru că ar avea o legătură directă cu Maria, Maica Domnului, ci una indirectă, și anume că Maria, sora Martei, ca și Fecioara Maria, este mai mult preocupată de cele duhovnicești decât de cele materiale. Ea este mai întâi preocupată de a asculta cuvântul de viață făcător și mântuitor al Domnului Iisus Hristos, în timp ce Marta voia să arate prețuirea ei față de Iisus printr-o ospitalitate materială deosebită, printr-un ospăț mare.

După citirea pericopelor Evanghelice, părintele paroh Petru Munteanu a adresat un cuvânt de învățătură credincioșilor prezenți în sfânt lăcașul de cult:

„Ne spune Sfânta Evanghelie că Mântuitorul intră într-o casă unde locuiau două femei credincioase, cu numele Maria și Marta. Ele doreau să îi fie gazde bune Mântuitorului, fiecare în felul ei, în felul propriu prin care priveau sensul ospitalității.

Precum atunci, odinioară, și noi cei de azi suntem diferiți, gândim diferit, înțelegem uneori diferit, în felul și prin măsura pregătirii sau a așteptărilor noastre. Înțelegem realitățile înconjurătoare în funcție de prioritățile pe care le avem în viață sau de pregătirea duhovnicească la care am ajuns.

Marta socotea că Mântuitorul ar fi fericit dacă servește o mâncare bună și s-a dus să gătească în bucătărie. Ea nu a fost deloc rău intenționată, pentru că așa a considerat în sinea ei: ce bucurie mai mare să îi fac Mântuitorului decât, să îi gătesc cum știu eu mai bine? Și a început cu bucurie în suflet să pregătească bucatele. Cealaltă însă, Maria, ne spune

Sfânta Evanghelie că, L-a privit și a ascultat cuvintele pe care Mântuitorul le rostea, cuvinte ce se revărsau ca un balsam peste rănilor sufletului ei, cuvinte ce erau ca un far călăuzitor prin noaptea și furtunile grele ale vieții ei. Dorința ei era să-L asculte, să se vindece de rătăcire și însingurare, de admire duhovnicească, de slabă sau nestatornică credință. A uitat de mâncare, nu-i mai era foame nici ei, tot ce dorea era să-L asculte, să înțeleagă ce este bine de înțeles, să vadă ce este bine de văzut, să cunoască ce este bine de cunoscut. S-a așezat lângă El, îl asculta, pentru că prin cuvintele pe care Iisus le spunea atunci, în prezența ei, descoperise o foame adâncă, mai nepotolită decât foamea trupească și o sete mai puternică și mai profundă decât setea biologică.

Și noi, cei prezenți astăzi la slujbă, am venit aici pentru că suntem flămânzi și însetați de altceva.

Nu ne pot oferi nouă Carrefour-ul, Kaufland-ul, prăvăliile mari sau mici care ne întâmpină pe drumurile și cărările exterioare ce le parcurgem în viață, ceea ce noi simțim că flămânzim și însetăm în noi, și foamea aceasta, foamea și setea de Cuvântul cel Viu și lucrător ne-a adus astăzi la Sfânta Biserică. Foamea de cuvântul lui Dumnezeu este adâncă și este foamea comunității, foamea țării noastre, foamea și setea neamului nostru.

Suntem flămânzi și însetați de altceva și nu știm uneori de ce alergăm cu căruțul printre rafturi, am uitat sau nu mai realizăm foamea și setea noastră interioară. Stătea Maria lângă Mântuitorul, dorind să se hrănească din izvorul proaspăt și cristalin care este Cuvântul Vieții veșnice.

Ei bine, iată, surorile intră în conflict și spune cea din bucătărie: «Doamne, nu mi se pare corect, eu stau aici în bucatarie, curăț, tai și pregătesc gustări și sora mea uite ce face, stă și nu mă ajută». Mântuitorul îi răspunde: «Iart-o, Marto, că Maria și-a ales cele bune ale ei, care nu se vor lua de la ea», înțelegând prin aceasta că dacă noi reușim să ne hrănim duhovnicește, să ne îmborsăvim duhovnicește ființa noastră, dacă noi dăm prioritate hranei celei interioare, totul din afara noastră se schimbă.

Atunci înțelegem de fapt rostul și sensul vieții noastre, care este mai presus de rostul și sensul care ni se predă, poate, uneori, la școală astăzi. E bine să avem diplome și doctorate, e bine să avem case și conturi, mașini și haine scumpe, e bine să călătorim, dar cel mai bine este să ne hrănim

foamea și setea noastră duhovnicească, să ne potolim setea coborând în apele lăuntrice ale ființei noastre, oglindindu-ne tainic în îmbrățișarea luminoasă, plină de pace și iubire cu Dumnezeu, părintele nostru.

Să trăim viața în Hristos și Hristos să fie viața noastră, să trăim viața în darurile și binecuvântările Maicii Domnului și ale Sfinților. Ei, atunci rostul nostru, drumul nostru, sensul nostru se împlinește și deși mulți din jurul nostru vor zice că ne-am pierdut mințile, noi nu le vom răspunde, nu vom spune nimic, pentru că în tăcerea noastră, simțim bucuria îmbrățișării Lui Dumnezeu. Noi nu mai spunem nimic, pentru că trăim pacea și bucuria lui Dumnezeu. De aceea, s-ar putea să zică astăzi multă lume, dacă o să-i spui că ai fost la biserică, că ai pățit ceva, că trebuie să-ți iei o pastilă, un tratament medicamentos. Ca răspuns la aceste voci din afara ființei tale să taci și să nu îți pierzi pacea și bucuria întâlnirii tale cu Dumnezeu. Rodul rugăciunii este rodul bucuriei tale.”

Maica Domnului este considerată de creștini o mijlocitoare, blândețea însăși, pururea rugătoare, apărătoarea celor mârniți, singuri, a celor pe care nu are cine să-i iubească, să-i miluiască și să le suradă. Maica Domnului se află permanent în apropierea celor năpăstuiți, lângă mamele și copiii agresați și alungați, lângă cei care suferă pe pat de spital sau se află în temniță, lângă cei neputincioși.

Cu fiecare an care trece pentru enoriașii parohiei păstorite de părintele Petru Munteanu, fiecare sărbătoare începe să aibă dublă însemnătate. Tot mai multe troițe se ridică semețe în Săvinești. Aproape toate sărbătorile sunt legate de „Stâlpii cerului”, și anume de troițe. Și sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului este un adevărat popas duhovnicesc. Frumusețea acestei sărbători este sporită și de faptul că în parohie există o troiță ocrotită de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, Fecioara Maria. Troița este ridicată de familia doamnei Silvia Văduva, dar de care se îngrijesc și vecinii, familia domnului Pârjoleanu Adi.

„Troița este o mărturisire concretă într-un spațiu al recunoștinței. Spațiul recunoștinței a făcut posibilă prezența acestei troițe și iată cum! Troița pleacă de la o sfântă icoană adusă la biserică pentru sfințire, icoana

unui sfânt, a Maicii Domnului sau a Domnului nostru Iisus Hristos. Ea, fiind sfințită, credinciosul o duce acasă și se roagă ei, către răsărit, cu credință și recunoștință către Bunul Dumnezeu. Iar Dumnezeu îi îndeplinește rugăciunea. Și credinciosul, în această stare de recunoștință, scoate sfânta icoană în drum, pentru a mărturisi celorlalți cât bine i-a făcut Dumnezeu. Ei bine, noi suntem adunați aici datorită credinței noastre în Dumnezeu și datorită evlaviei pe care o avem față de Maica Domnului. Și de aceea îi mulțumim Maicii Domnului pentru prilejul și bucuria pe care ne-a acordat-o astăzi, de a fi împreună, aici, la rugăciune”, a exprimat părintele Munteanu la oficierea slujbei de hram a troiței.

Brîndușa Dediu

Sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului, la Parohia „Sfinții Voievozi” din Săvinești

În fiecare an, la 6 august, prăznuim una dintre cele mai mari sărbători creștine – Schimbarea la Față a Mântuitorului pe Muntele Tabor.

„Schimbarea la Față ne arată legătura dintre prezicerile și pregustările relației oamenilor cu Dumnezeu în Vechiul Testament și Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu cel Veșnic Care a luat față sau chip de om pentru ca oamenii să nu-și mai întoarcă fața de la Dumnezeu și privindu-L pe Hristos să rămână pururea în legătură statornică și sfântă cu Dumnezeu. Prezența lui Moise și a lui Ilie în Muntele Taborului, în momentul Schimbării la Față a Mântuitorului, ne mai arată și altceva și anume, că Iisus Hristos este plinirea legii și a prorociilor” (Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, Patriarhul României).

În biserica „Sfinții Voievozi” din Săvinești, care aparține de Protopopiatul Roznov, județul Neamț, a fost astăzi, 6 august 2022, oficiată Sfânta Liturghie dedicată sărbătorii Schimbarea la Față a

Mântuitorului.

La slujbă au fost prezenți numeroși enoriași din parohie. Sfânta Liturghie a fost oficiată de părintele paroh Petru Munteanu. În cuvântul de învățătură rostit după citirea Pericopei Evanghelice, părintele paroh Petru Munteanu a vorbit credincioșilor prezenți în biserică despre semnificația sărbătorii de astăzi:

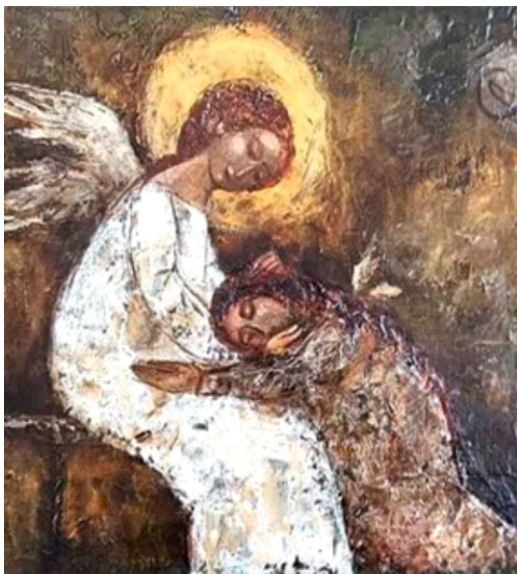
„Sărbătoarea de astăzi ne arată că trebuie să avem grijă de lumina cea interioară, care este în sufletul nostru.

Cu cât vom reuși să ne axăm mai mult spre starea aceasta de pace, de despătimire, de evlavie, de mângâiere, de credință, cu atât strălucirea aceasta interioară cuprinde și exteriorul nostru, adică lumina cea lăuntrică devine o manifestare a noastră în tot ceea ce facem.”

Această sărbătoare este numită în popor și Preobrajenia sau Probojenia și rememorează momentul schimbării minunate la față a Domnului, în Muntele Taborului, în fața ucenicilor Săi, Petru, Ioan și Iacov.

Brîndușa Dediu

Când Dumnezeu vrea să salveze un om, trimite pe cineva să-l iubească

Iubirea vindecă, iubirea e balsam pentru
 suflete triste, deznădăjduite, rănite.
 Iubirea vindecă când este sinceră,
 necondiționată, asemenea „iubirii răstignite”,
 Asemenea iubirii lui Hristos – Izvorul iubirii
 autentice și Doctorul sufletelor nealinate,
 Doctorul cel Bun și milostiv, Care vrea
 să salveze toate sufletele în „iad” aflate,
 În iadul însingurării sau al ne iubirii,
 în iadul adânc al egoismului ori al înstrăinării,
 În iadul rece al invidiei ori al răutății,
 în iadul ținerii minți a răului sau al neiertării.
 Deci, când Dumnezeu vrea să salveze un om,
 trimite pe cineva să-l iubească autentic.
 Trimite pe cineva care să-i panseze toate rănilor
 cu plasturele iubirii, ce ca un analgezic
 Alungă departe, departe, toată durerea

*sau suferința, toată tristețea sau dezamăgirea.
Trimite pe cineva cu inima – ocean nemărginit,
din care se revarsă peste tot, iubirea,
Din care se revarsă bogat: prietenia sinceră
și curată, comuniunea adevărată, empatia,
Din care se revarsă din belșug: bunătatea,
blândețea îngerească, compasiunea, omenia.
Trimite pe cineva care a învățat lecția divină
a slujirii aproapelui, a slujirii dezinteresate.
Acel cineva poate fi un prieten sau un străin,
un om din casa ta sau din a ta vecinătate.
Acel cineva poate fi duhovnicul care cu
multă răbdare lucrează la vindecarea sufletească
A fiilor și fiicelor duhovnicești, ce suferă
de orbire spirituală și care-n viața duhovnicească
S-au împotmolit în mocirla greșelilor,
neputințelor și a temerilor și fricilor paralizante,
Aruncându-și de pe umeri Crucea spirituală,
fiind lipsiți de credință și de speranțe,
Fiind goi sufletește, simțindu-se debusolați
și rătăciți pe calea vieții ce li se pare grea.
Îi mulțumesc și eu Lui Doamne, pentru
toți oamenii buni, pe care i-a trimis în viața mea
Ca să mă salveze din ghearele ne iubirii,
suferinței și deznădejdii și să mă învețe că iubirea
Este medicamentul cel mai eficient împotriva
bolilor sufletești și că ea poate să umple
Orice gol interior, orice gol care te secătuieste
de bucuria vieții ca dar de la Doamne,
Orice gol care te face să te simți fără puterea
și voința necesare pentru înmulțirea talanților
Cu care te-a înzestrat cu darnicie Părintele ceresc,
pentru a fi de folos tuturor semenilor.
Îi mulțumesc lui Doamne, pentru oamenii îngeri,
care mi-au atins sufletul cu aripile lor,*

*Cu aripile de iubire necondiționată, ce m-a molipsit
cu dorința de a fi și eu salvatoare*

*Pentru unii semenii pe care i-am întâlnit
și cunoscut pe drumul vieții, pentru semenii care
Se simt însetați și flămânzi de iubirea vindecătoare,
de iubirea înveșmântată în lumină,*

*„Care pe toate le suferă, toate le crede, toate
le nădăjduiește, toate le rabdă” – iubirea divină.*

*Doamne, ajută-mă să învăț și eu lecția iubirii
necondiționate, ajută-mă să fiu binecuvântare*

*Pentru aproapele meu ce tânjește după iubire
și vrea să se bucure de dragostea „binevoitoare”,*

*Care „îndelung rabdă”, care „nu pizmuiește”,
care „nu se laudă”, care niciodată „nu se trufește”,
Care „nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale,
nu se aprinde de mânie” și răul nu gândește,
Ci se bucură de dreptate, ci se bucură de adevăr,
de dragostea care „nu cade niciodată”.*

*Fericiți sunt, așadar, cei ce au întreaga ființă
înveșmântată în iubire răstignită și înviată,
În iubirea care împlinește poruncile și legea
dumnezeiască, în iubirea vindecătoare, salvatoare!*

*Fericiți sunt cei cu inima ocean nemărginit
de iubire, fericiți sunt cei cu inima ca o floare
Cu petale gingașe de iubire, fericiți cei cu inima
ca o floare cu miros de tămâie bine mirositoare,
Care se înalță până la tronul Sfintei Treimi,
fericiți cei ce se învrednicesc de iubirea mântuitoare!*

*Să ne dorim să fim cu toții, astfel de fericiți,
să ne dorim să fim far în întunericul apropiat,
Al apropiatului întunecat sufletește, să fim
„următorii” lui Hristos, să fim „slujitorii” Domnului!*

Cristina Toma

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum?

Pe drumul vieții noastre de multe ori s-au ivit diverse obstacole, mai mici sau mai mari, pe care nu le-am îndepărtat cu înțelepciune, cu răbdare, cu smerenie, cu pace sufletească, cu curaj, cu credința și nădejdea în mila și purtarea de grijă a Bunului Dumnezeu, ci le-am îndepărtat cu cârtire, cu nemulțumire, cu deznădejde, cu lene, cu mânie, cu necredință ș.a.m.d.

Ne-am mâniat de multe ori pe Domnul, fiindcă ni s-a părut că suntem prea încercați cu nevoi și ispite, ne-am mâniat că alții o duc mult mai bine decât noi, deși după părerea noastră nu meritau acest lucru. Am cârtit că ne-am săturat de atâtea și atâtea neazuri, am pus de multe ori întrebările: De ce mi se întâmplă mie, toate acestea, Doamne? De ce numai eu sunt atât de ispitită? De ce viața mea e o continuă luptă? De ce nu mai am niciodată liniște și pace sufletească? De ce mulți mă umilesc, mă nedreptățesc, mă folosesc, mă invidiază, mă mint cu zâmbetul pe buze? De ce e atâta egoism, atâta mândrie, răutate și falsitate în jurul meu? De ce nu e iubire și liniște, înțelegere și armonie în viața mea? De ce altora li se întâmplă doar lucruri bune în viața lor care este o continuă sărbătoare? De ce nu am și eu o viață fericită, lipsită de griji și de probleme? Nu-i așa că am pus mulți dintre noi astfel de întrebări?

Nu numai că am pus aceste întrebări, dar le-am pus și cu îndrăzneala asemănătoare tupeului, cu mânie, cu ură chiar, dar nu am pus și întrebarea: Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum? Ce lecții de viață trebuie să învăț eu, Doamne? Sunt

repetentă la lecția credinței, la lecția iubirii și nădejzii? Mai am de învățat ca să iau notă de trecere și la lecția îndelung-răbdării, la lecția smereniei și lăsării în Voia Ta? Mai am de învățat și la lecția simplității și modestiei? Nu mi-am însușit nici lecția prieteniei, compasiunii, solidarității? Foarte puțin am învățat și la lecția cunoașterii și împlinirii poruncilor Tale? Mai trebuie să învăț și că judecata mea nu e totdeauna una corectă, că doar Tu știi ce e cel mai bine pentru mine, doar Tu știi de ce trebuie să trec prin anumite încercări și ispite? Aceasta vrei să-mi spui, Doamne? Vrei să-mi spui, că nu prea Îți plac cârtitorii, nemulțumitorii, nerecunoscătorii și plângăcioșii?

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum? Vrei să-mi spui, că nu trebuie să-mi urăsc crucea spirituală, că nu trebuie să doresc să tai din ea, că ea e cea care mi se potrivește cel mai bine? Ce vrei să-mi spui, Doamne, că ai vrea să Te urmez pe drumul Golgotei Tale și să nu uit că și Tu ai fost urât, umilit, batjocorit, că și Tu ai băut din paharul durerii?

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum, că merit uneori să fiu pedepsită prin îngăduirea în viața mea a unor încercări și ispite, fiindcă m-am împotmolit în mocirla păcatelor și fărădelegilor de tot felul, fiindcă nu cercetez și cinstesc Biserica Ta, fiindcă nu împlinesc legea Ta, fiindcă mă numesc creștină, dar duc viață de păgână? Vrei să-mi spui că slujesc la doi domni, și Ție și lui mamona? Vrei să-mi spui, că nu reușesc deloc să persist în bine, fiindcă nu mă arunc în brațele iubirii Tale, fiindcă nu Te caut în orice clipă a vieții, fiindcă evit întâlnirea cu Tine și fiindcă nu Te vreau oaspete permanent în inima mea?

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum? Că ar trebui să fiu mai curajoasă în fața necazurilor vieții? Că și acestea își au rolul lor? Că așa mă călesc și devin mai puternică în fața furtunilor vieții, că așa învăț să înot în valurile înspumate ale încercărilor și greutăților? Ce vrei să-mi spui, Doamne? Îmi spui că nu am credință nici cât un bob de muștar, că nu am credința care mută

munții din loc, că nu am nădejde că pe drumul vieții mele, Tu îmi ești mereu Prieten și Tovarăș, că îmi trimiți mereu îngeri păzitori care să mă însoțească pe cale?

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum, că după orice furtună vine soare, că nu trebuie să ne tulbure atât de mult, necazurile vieții, fiindcă sunt trecătoare, fiindcă așa ne testezi iubirea și credința în Tine? Prin răbdarea și păstrarea păcii noastre sufletești, dovedim că am făcut din învățătura Ta o învățătură vie, dovedim că suntem fii ai luminii și ai păcii, ai bucuriei ca roadă a Duhului Sfânt? Ce vrei să-mi spui, Doamne, că Tu nu ne vrei triști și depresivi, fără credință și nădejde, ci ne vrei mereu fericiți și bucuroși, mereu cu o veselie interioară, cu o veselie molipsitoare, care să aducă zâmbete și bucurie în viață? Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum, că fără să-mi picure lacrimi de durere din ochii sufletului, nu mă apropii de Tine, că atunci când toate îmi merg bine, Te uit și Te părăsesc? Vrei să-mi spui că Te văd mai lesne și Te chem mai des în inima mea, când viața mă așează în genunchi?

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum, că Ți-am promis de atâtea ori în necazuri, că dacă mă ajuți, Te voi sluji meru cu credință și Îți voi fi veșnic recunoscătoare și am uitat de această făgăduială îndată ce m-ai ajutat? Ce vrei să-mi spui, că nu am învățat lecția recunoștinței și lecția împlinirii cuvântului dat? Îmi spui, că am uitat să Îți mulțumesc pentru fiecare zi primită în dar, pentru fiecare binecuvântare, pentru talanții cu care m-ai înzestrat cu atâta dărnicie și iubire?

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum, că nu am învățat lecția rugăciunii sincere și curate? Îmi spui că, dacă m-aș ruga stăruitor și fierbinte, cu iubire și credință mi-ai auzi mai repede strigătul de ajutor? Îmi spui că ar trebui să cer ajutorul în necazuri, și Măicuței Sfinte și Sfinților - casnicii și prietenii Tăi - fiindcă Tu ascuți ruga lor și o îplinești grabnic, în semn de recunoștință

pentru că Ți-au slujit cu iubire și multă credință? Îmi spui că, dacă m-aș învrednici de virtutea rugăciunii aș conștientiza că Tu nu ești un „prestator de servicii” de la care eu să cer mereu și mereu cu multă îndrăzneală o mulțime de lucruri nefolositoare, ci ești Calea, Adevărul și Viața? Aș conștientiza că rugăciunea nu trebuie făcută de formă ca un raport cu cuvinte seci și goale, ci trebuie făcută din inimă, precum cea mai frumoasă declarație de dragoste? Aș conștientiza că de multe ori, nici eu nu știu ce vreau și nici nu știu pentru ce trebuie să mă rog, că nu știu ce îmi este de folos și ce nu? Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum, că Tu asculți rugăciunea simplă, precum a unui copil sincer și curat, că Tu nu vrei să filozofăm în rugăciunile noastre, ci e de ajuns să strigăm la Tine așa: Doamne, ajută-mă! Doamne, miluiește-mă! Doamne, nu mă părăsi, fiindcă am nevoie de Tine! Doamne, întărește-mă! Doamne, luminează-mă! Doamne, cercetează-mă! Doamne, scapă-mă de primejdii și de toată nevoia și ispita! Doamne, ocrotește-mă cu Sfântul Tău Acoperământ! Doamne, mântuiește-mă!

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum, că fără un pic de suferință m-aș crede un mic dumnezeu, m-aș crede buricul pământului și aș crede că sunt nemuritoare în această lume? Vrei să-mi spui că, nemuritoare devin, doar dacă nu slujesc numai trupului, ci și sufletului, doar dacă consider că sufletul e comoara mea cea mai de preț, doar dacă nu alerg pentru a-mi împlini toate poftele acestei lumi trecătoare, ci alerg în întâmpinarea Ta, alerg să Te întâlnesc în spațiul Învierii Tale? Vrei să-mi spui că trebuie mai întâi să caut Împărăția lui Dumnezeu, că nu trebuie să las grijile acestei lumi să mă facă să nu mai iau aminte la lucrurile esențiale ale vieții?

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum, că dacă nu voi cunoaște și durerea și suferința nu voi reuși să empatizez cu cei bolnavi, necăjiți și oropsiți? Ce vrei să-mi spui, Doamne, că numai dacă voi fi nedreptățită voi lua și eu apărarea celui

nedreptățit, că numai dacă voi fi umilită voi evita să umilesc vreun semen de-al meu, că numai dacă voi cunoaște ce e minciuna voi cunoaște ce înseamnă adevărul, că numai dacă voi cunoaște ce e ura voi ști ce înseamnă și iubirea? Vrei să-mi spui, Doamne, că așa voi face diferența între păcat și virtute, între lumină și întuneric? Așadar, vrei să îmi spui că viața e o permanentă luptă între sentimente pozitive și negative, între rău și bine, între urât și frumos?

Doamne, nu înțeleg totdeauna ce vrei să-mi spui când viața mă pune la încercare și mă ingenunchează, nu înțeleg totdeauna în orbirea mea spirituală, ce lecții de viață trebuie să-mi însușesc ca să tind spre desăvârșire, ca să lumineze ca soarele, icoana Ta din sufletul meu, ca să fiu vrednica Ta următoare. Ajută-mă, Te rog, așadar, să fac mereu voia Ta, ajută-mă să nu mă îndoiesc de judecata Ta dreaptă, ajută-mă să înțeleg că, Tu pe cei ce-i iubești, îngădui să fie din când în când încercați cu necazuri și nevoi, pentru smerirea și întărirea lor în credință, pentru a-i forma ca bravi ostași care să fie mereu învingători în războiul duhovnicesc.

Ce vrei să-mi spui, Doamne, prin ceea ce mi se întâmplă acum?

Nu-i așa că-mi spui că mă iubești
Și că nicicând nu mă părăsești?
Nu-i așa că-mi spui că sunt copilul Tău iubit,
Chiar dacă uneori, Ți-am greșit?
Nu-i așa că vrei să mă mântuiesc,
În Rai cu îngerii să mă veselesc?
Nu-i așa că mă vrei ACASĂ în lumină,
Mă vrei ACASĂ ca să-mi dai cunună?
Cunună cu flori de veșnicie,
Cunună cu flori de bucurie,
Cunună cu flori de iubire,
Cunună cu flori de nemurire...

Cristina Toma

Explicarea liturgică a rânduielii Tainei Sfintei Cununii

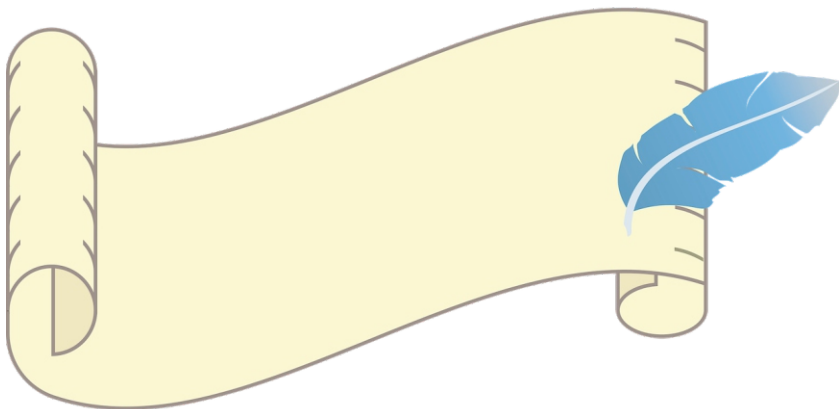
De unde vine expresia „Luna de miere”?

„Cercetătorii în domeniu afirmă că această sintagmă ar veni de la popoarele nordice. Din cele mai vechi timpuri, aceste popoare au avut obiceiul de a impune tinerilor căsătoriți ca timp de 30 de zile după nuntă să se hrănească cu hidromel, un amestec de apă cu miere și anumite arome. Așadar să consume mierea ca regim alimentar de favoare. Desigur, în mod simbolic, prin aceasta se amintește tinerilor că trebuie să cultive în atmosfera căminului lor dulceața de miere a unor bune deprinderi de comportament și a virtuților casnice ideale. Și aceasta nu doar pentru 30 de zile, ci pentru întreaga lor viață.”

(Pr. Ioan Ioanicescu, Taina Sfintei Cununii în tradiția ortodoxă, în „Ziarul Lumina”, 13 mai 2013)

Ghid pastoral de catehizare a mirilor, p. 64

Sub îndrumarea domnului Gheorghe Măriuța

Muzica bisericească în B.O.R. - între artă religioasă și rugăciune

Datorită importanței formidabile pe care o are cultul bisericesc în viața credincioșilor și mai ales rolul ziditor al creației imnografice, tezaur inestimabil al Ortodoxiei, Sfântul Sinod al B.O.R. a proclamat anul 2023 drept

„Anul comemorativ al imnografilor și cântăreților bisericești (psalți)”, pentru a putea cunoaște și aprofunda teologia imnografică a Sfinților Părinți și a aduce cinstirea cuvenită personalităților marcante ale Bisericii, imnografi, cântăreți și psalți, compozitori și dirijori de coruri.

„Trebuie să învățăm muzica pentru liniștea și împodobirea caracterului” – spunea Sfântul Clement Alexandrinul.

„Muzica este felul în care răsună simțirea”. „Este limbajul sufletului, deschide calea către secretul vieții aducând pace” (Kahlil Gibran).

„Muzica e literatura inimii. Și începe acolo unde discursul se oprește” (Lamartine).

„Muzica este limbajul îngerilor” (Tomas Carlyle).

„Muzica este șoaptă divină ce ne vindecă sufletul obosit de tăceri” (Andreea Trifu).

„Când vorbim despre cult, în general, ne ducem cu gândul la orice posibilitate care-l așează pe om în legătură cu ce are el mai de preț, cu ceea ce iubește și respectă mai mult, cu ceva mai presus de el, cu Dumnezeu și Sfinții Săi, de la care așteaptă răspuns, ajutor și folos în toate împrejurările existenței sale”.

„Cultul ortodox este unic în întreaga creștinătate prin sublimitatea și varietatea lui: teologie, viață în Hristos, poezie, muzică, respirație a sufletului și mijloc de educație religios-morală”.

„Creația iconografică bizantină își are obârșia în poezia siriacă și prin aceasta în poezia semiotică, mai exact în psalmi, care, pentru mesajul mesianic conținut și bogăția de expresivitate, au fost acceptați fără rezerve în cultul liturgic al Bisericii primare”.

De fapt, toată Sfânta Scriptură este o muzică a Duhului Sfânt, este vibrația Duhului Sfânt ce se așează pe sufletele noastre în starea de rugăciune, plutind pe muzicalitatea textelor, imnelor, „atunci când vorbim și parcă ajungem la capătul cuvintelor, sau atunci când cântăm și ajungem la capătul notelor”.

„Muzica este o vindecare a sufletului obosit de tăceri”... „Muzica este aerul ozonal ce purifică sufletele de praful vieții cotidiene”... „Muzica este o compensație pentru raiul pierdut” (V. Ghica). „Muzica este un răspuns căruia nu i s-a pus nicio întrebare” (Nichita Stănescu).

„Încă din Cartea Facerii regăsim un element referitor la apariția cântării, ca formă de exprimare a omului în univers, a cânta, a slăvi, a mulțumi. Aici ni se spune că «Lameh și-a luat două femei: numele uuneia era Ada și numele celeilalte era Sela. Ada a născut pe Iabal. fratele lui se numea Iabal: acesta este tatăl tuturor celor care cântă din chitară sau din cimpoi» (Fac. 4; 19-22). Este omul care creează instrumente muzicale, vădindu-se aici o chemare mai profundă, sufletească”.

„Ieșirea din Egipt, trecerea prin Marea Roșie, scufundarea oștirii egiptene și eliberarea poporului ales de asupritori este încununată de momentul extraordinar al cântării rostite de proorocul Moise, „Să cântăm Domnului căci cu slavă S-a preaslăvit! Pe cal și pe călăreț în mare i-a aruncat” (Ieș. 15-1). Dumnezeu îi transmite lui Moise că, după ce acesta va trece la cele veșnice, poporul Israel se va răzvrăti. De asemenea, îi pune în vedere că își va întoarce fața de la poporul ales și că dorește să lase cântarea aceasta drept o formă de mărturie înaintea ca toate fărădelegile și nenorocirile viitoare să se petreacă. „Așadar scrieți scrie-ți cuvintele (acestea) cântării acesteia și învață pe fiii lui Israel și le-o pune în gura lor, pentru ca această cântare să-Mi fie mărturie pentru fiii lui Israel” (Deut. 31; 16-21).

„Prin urmare, cântarea lui Moise devine o primă piatră de hotar a exprimării «muzicale», a rugăciunii.

Mai remarcăm aici, prin mărturia Sfintei Scripturi, prima utilizare a timpanului: *„Atunci a luat Mariam, proorocița, sora lui Aaron, timpanul în mână sa, și au ieșit după dânsa toate femeile cu timpane dănțuind” (Ieș. 15-20).”*

Vedem iarăși că: *„Muzica este vocea armonioasă a creației”, „un ecou al lumii invizibile”* (Giuseppe Mazzini), *„este refugiul universal pentru sufletele alungate de acasă”* (Octavian Bibere); *„muzica este o lume în sine, cu un limbaj pe care toți îl înțelegem”* (Stevie Wonder).

În cartea „Numerii” se face referire la un eveniment în care poporul Israel cântă o cântare în fața unei fântâni: *„De acolo s-au îndreptat spre Beer, fântâna despre care a zis Domnul lui Moise: «Adună poporul și le voi da apă să bea». Atunci a cântat Israel la fântână cântarea aceasta: «Lăudați fântâna aceasta, cântați imnuri în cinstea ei»”*. (Fântâna pe care principii au săpat-o, pe care mai-marii poporului au deschis-o cu sceptorul, cu toiegele lor (Num. 21; 17-18).

Regăsim aceasta în cultul ortodox la începutul săpatului fântânii: Tu, Doamne, *„Cel ce din piatră seacă ai făcut să curgă izvoare de ape și ai adăpat pe poporul Tău cel însetat”*. Toate devin cântare și rugăciune în fața minunilor – țâșnirea apei din fântâni – și toate se încununează cu lacrimi de bucurie, de mirare... așa cum afirmă un mare eseist: *„Nu pot să fac o diferență între lacrimi și muzică”* – spunea Nietzsche. *„Cine nu înțelege cu iuteala fulgerului acest lucru, înseamnă că n-a trăit nicio clipă în intimitățile muzicii. Nu cunosc nimic în afară de muzica lacrimală. Căci ea, plecând de la regretul paradisului, dă naștere la semnele acestui regret, la lacrimi”* (Emil Cioran – Lumina 25 ian. 2023, pg. 11).

Muzica de natură religioasă constituie și un element extraordinar de refacere și intensificare a vieții sufletești. Acest fapt este confirmat și de Sfânta Scriptură prin exemplul regelui Saul, care se trata de o boală sufletească, ascultând imnuri însoțite de sunetul minunat al harpei. *„Și au zis slugile lui Saul: „Iată un duh rău trimis de Domnul te tulbură. Să poruncească, dar, domnul nostru slugilor sale care sunt înaintea ta și să caute un om iscusit, la cântarea din harpă, și când va veni asupra ta duhul cel rău trimis de la Dumnezeu atunci, acela, cântând cu mâna sa, te va liniști”*. (I Regi 16, 14-17).

Slujirea liturgică a cântăreților a fost îmbogățită cu apariția și sfințirea templului din Ierusalim. Atât regele Solomon, cât și urmașii acestuia, în generațiile următoare, precum Iezechia sau Iosia au contribuit fiecare la sporirea cântării liturgice și a cultului religios prin jertfa continuă a cântăreților leviți. *„Și când toți leviții care erau cântăreți... îmbrăcați în vison și cu chimvale, chitare și harfe au stat în partea de răsărit a jertfelnicului și împreună cu ei au stat 120 de preoți care trâmbițau din*

trâmbițe... uniți într-un singur glas ca să slăvească și să laude pe Domnul, zicând: «Căci El este bun că în veac este mila Lui», atunci templul Domnului s-a umplut de norul Slavei Lui, încât preoții nu puteau sta la slujbă din cauza norului, pentru că Slava Domnului umpluse templul Domnului» (2 Cronici 5; 12-14) (Lumina 19.06.2023, pg. 11).

Psaltirea, carte răsfoită în duh de rugăciune în biserica noastră și la casele creștinilor noștri mai dornici de rugăciune a inspirat o mare parte din cântările bisericești prin anumite fragmente din psalmi, înfrumusețând cultul prin cântare și încântare slăvind numele lui Dumnezeu.

Aproape toți psalmii ne aduc aminte că este nevoie și să cântăm Domnului, este nevoie de cântare, pe note muzicale sau măcar cu picuri de rugăciune așezate în suflete.

Și iată: „*Lăuda-voi pe Domnul după dreptatea Lui și voi cânta numele Domnului celui Preaînalt*”. (Ps. 7 -17).

„*Veseli-mă-voi și mă voi bucura de Tine; cânta-voi numele Tău, Preaînalte*” (Ps. 9 – 2).

„*Cântați Domnului, Celui ce locuiește în Sion, vestiți între neamuri faptele Lui*” (Ps. 9-11).

„*Pentru aceasta Te voi lăuda între neamuri Doamne; și numele Tău îl voi cânta*”. (Ps. 17-53)

„*Înconjurat-am și am jertfit în cortul Lui jertfă de laudă. Îl voi lăuda și voi cânta Domnului*” (Ps. 26-11).

„*Cântați Domnului cei cuvioși ai Lui și lăudați pomenirea Sfințeniei Lui*” (Ps. 29-4).

„*Lăudați pe Domnul în alăută, în psaltire cu zece strune cântați-l Lui. Cântați-l Lui cântare nouă, cântați-l frumos, cu strigăt de bucurie*” (Ps. 32; 2-3).

„*Și a pus în gura mea cântare nouă, cântare Dumnezeului nostru*” (Ps. 39-4).

„*Cuvânt bun răspuns-a inima mea; grăi-voi cântarea mea Împăratului*” (Ps. 44-1).

„*Cântați Dumnezeului nostru cântări; Cântați Împăratului nostru, cântați. Că Împărat a tot pământul este Dumnezeu, cântați cu înțelegere*” (Ps. 46; 6-7).

„Gata este inima mea, Dumnezeuule, gata este inima mea! Cânta-voi și voi lăuda slava Ta” (Ps. 56-10).

„Ajutorul meu ești, Ție-Ți voi cânta, că Tu, Dumnezeuule, sprijinitorul meu ești, Dumnezeul meu, mila mea” (Ps. 58-21).

„Așa voi cânta numele Tău în veacul veacului, ca să împlinesc făgăduințele mele zi de zi” (Ps. 60-8).

„Strigați lui Dumnezeu tot pământul. Cântați numele Lui; dați slavă laudei Lui” (Ps. 65-1).

„Cântați lui Dumnezeu, cântați numele Lui, gătiți calea celui ce străbate pustia, Domnul este numele Lui.

Împărățiile pământului cântați lui Dumnezeu, cântați Dumnezeului Celui ce s-a suit peste cerul Cerului” (Ps. 67, 33-34).

„Lăuda-voi numele Dumnezeului meu cu cântare și-L voi preamări pe El cu laudă” (Ps. 68-34).

„Iar eu mă voi bucura în veac, cânta-voi Dumnezeului lui Iacob” (Ps. 74-9).

„Cântați psalmi și bateți din timpane; cântați dulce din psaltire și alăută” (Ps. 80-2).

„Bine este a lăuda pe Domnul și a cânta numele Tău, Preaînalte” (Ps. 91-1).

„Cântați Domnului cântare nouă, cântați Domnului tot pământul” (Ps. 95-1).

„Cântați Domnului cântare nouă, că lucruri minunate a făcut Domnul... Cântați și vă bucurați și cântați. Cântați Domnului cu alăută, cu alăută și în sunet de psaltire” (Ps. 97 1; 6-7).

„Cântați numele Lui, că bun este Domnul” (Ps. 99-4).

„Mila și judecata Ta voi cânta Ție, Doamne” (Ps. 100-1).

„Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi” (Ps. 103-34).

„Cântați-I și-L lăudați pe El; spuneți toate minunile Lui” (Ps. 104-1).

„Gata este inima mea, Dumnezeuule, gata este inima mea; cânta-voi și voi lăuda întru inima mea” (Ps. 107; 1-3).

„Lăudați pe Domnul că este bun Domnul; cântați numele Lui, că este bun” (Ps. 134-3); Ps. 136 (3-4).

„Lăuda-Te-voi Doamne cu toată inima mea, că ai auzit cuvintele gurii mele și înaintea îngerilor îți voi cânta” (Ps. 137 – 1 și 5).

„Dumnezeule, cântare nouă îți voi cânta Ție; în psaltire cu zece strune

îți voi cânta Ție” (Ps. 143-9).

„Lăuda-voi pe Domnul în viața mea, cânta-voi Dumnezeuului meu cât voi trăi” (Ps. 145-2).

„Lăudați pe Domnul, că bine este a cânta; Dumnezeuului nostru plăcută îi este cântarea...” (Ps. 146-1)... „Cântați Domnului cu cântare de laudă; cântați Dumnezeuului nostru în alăută” (Ps. 146-7).

„Cântați Domnului cântare nouă; lauda Lui în adunarea celor cuvioși”... „Să laude numele Lui în horă; în timpane și în psaltire să-l cânte Lui” (Ps. 149, 1-3).

Aproape copleșiți și amețiți de cuvântul „cântare” sau „cântați” dintre rândurile Psaltirii, vedem iarăși că „muzica e vinul care umple paharul tăcerii” (R. Fripp), iar „atunci când cuvintele sunt de prisos, muzica vorbește” (Shakespeare).

„Muzica psaltică este pana care înmănunchează în buchet cuvintele rugăciunii. Ea aduce armonie în ritmul dezordonat al vieților noastre și vindecă aprinderile pătimase ale oamenilor, făcându-i părtași trăirilor alese prilejuite de prezența dătătoare de viață a Duhului Sfânt în lume. Prin ea aflăm ce parfum are auzul și ce zgomot face despărțirea de Dumnezeu. De aceea protopsaltii sunt instrumente prin care sentimentele duhovnicești inundă întreaga ființă, rodind veșnicia în pântecul timpului” (Lumina 22.03.2023, pg. 10).

„Psaltul trebuie să transmită și o stare duhovnicească prin cântarea sa, pe care o dobândește prin asceză, rugăciune, pocăință, împărtășire cu Sfintele Taine. De fapt, cântarea lui este o laudă adusă cu smerenie lui Dumnezeu. Centrul interpretării bizantine nu este psaltul, care este doar instrumentul acesteia, ci preamărirea lui Dumnezeu” (Lumina 15.02.2023, pg. 10).

De aceea, Sfântul Paisie Aghioritul spunea: „Dacă veți merge la Sfântul Munte și veți auzi monahi psalmodiind, vă veți bucura duhovnicește foarte mult. Și fals să cânte monahul acela care va fi de rând la strană, tot vă va aduce bucurie în suflet” (Lumina 15.02.2023, pg. 10).

Părintelui Dionisie Ignat de a Sfântul Munte îi atrăgea atenția părintele care îl învăța să psalmodieze și-i zicea: „Măi, tu gândești ce cânti? Să te gândești la liniile pe care trebuie să le execuți, dar să te gândești și la puterea cuvântului pe care îl citești...”.

Apoi el însuși îi povățuia pe psaltii și le zicea: „Dacă cânti și ai în sufletul tău și în inima ta smerita cugetare, te împodobește Dumnezeu,

cântările tale le face să fie atât de frumoase încât să-i ajungi pe îngerii din ceruri" (Lumina 17.02.2023, pg. 9).

Purtat de muzică și pătruns de ea a fost și Eminescu și spunea: *„Muzica mă redispune spre o visare creatoare... mă transformă cu desăvârșire. Ascultând muzică... cred uneori că plutesc în sferile divine ale nemuririi dumnezeiești*" (Lumina 13 I 2023 pg. 11).

„Eminescu avea un glas profund, muzical, umbrit într-o surdină dulce, misterioasă, care dădea cuvintelor lui o vibrație particulară”... iar I. Creangă, în stilul lui jucăuș avea să spună despre Eminescu „Cânta frumos cântece populare ori bisericești și avea un glas dulce de-ți dădeai cămașa ca să-l ascuți” (Lumina 13 I 2023, pg. 11).

Astăzi, la vremurile noastre și timpul pe care Dumnezeu ni l-a dat să-l trăim și să slujim în parohii, aproape că nu ne mai „putem da cămașa” ca să ascultăm ceva, cum zicea Creangă, pentru că nu mai sunt cântăreți cu voce plăcută și știință de cântare psaltică și rânduială în slujbele bisericești.

„Azi puțini mai cântă din suflet, pentru că nu le mai cântă sufletul” (Gr. Leșe), iar cei cu care ne străduim să ducem slujbele, nu mai cântă, nu pot cânta, falsează, nu se pot redresa, dar și așa, vedem că aceștia sunt foarte mulțumiți de ei înșiși, se cred la înălțime, când de fapt ei citesc, mai mult decât ar cânta; sunt escortați de mândrie și aroganță cu gândul la cât le iese, nu la ceea ce ar trebui să vadă ei, că nu știu mai nimic.

Și în felul acesta, ne stingem și noi, preoții, pe drumul către veșnicie, cu dorul de a auzi o cântare care să-ți mângâie sufletul, care să ne ducă „mai lângă Tronul Tău, Doamne” și atunci să întărim o vorbă înțeleaptă: *„Cu muzica potrivită, fie uiți totul, fie îți amintești totul”* (Mozart).

Cred că „uităm totul”, din cauza strivirii cântărilor de acești „pricepuți cântăreți” și spunem ca părintele Partenie, fost slujitor la Catedrala Mitropolitană din Iași: *„Săraca cântare, în ce gură a intrat”* (Lumina 29.06.2023, pg. 10).

Dar, ne amuzăm un pic și cu spusele marelui Anton Pann, care ridiculiza deprinderi ale cântăreților de la strănă, din vremea lui, dar și din vremea noastră.

Și spunea: *„Niciodată în cântare/Să nu faci vreo strâmbare/Și vreo schimonosire,/Din urâtă nărvire:/ Că unii din tinerețe,/ Încă de când merg să-nvețe/Se obicinuiesc când cântă/De se muncesc, se frământă,/Nu stau într-un loc cu trupul/Leagănă din cap ca cucul;/ Alții iar, neputincioși/Se*

gâtuiesc ca cocoșii,/Stau răzimați într-o rână,/ Proptesc obrazul de mână,/Dau din picioare, zbier din gură,/Scot glasul cu lătrătură,/Bat cu deștele pe carte,/ Fac multe figuri deșarte,/Care fac ca fiecare/ Să răză-n loc săse-adune,/Și-n loc să se umilească/Îi fac să păcătuiască” (Lumina, 19.02.2023, pg. 3).

Și pentru că muzica bisericească este o artă religioasă și trebuie să rămână așa, să cânte și să ne încânte să ne aplece sufletul, inima și genunchii spre rugăciune, poate ascultând cântăreți pricepuți și cântări de la Catedrale, sau unii cărora le mai cântă sufletul, să gustăm, spre sfârșit, câteva vorbe înțelepte despre muzică:

1. „După tăcere, cea care poate cel mai bine să exprime ce nu poate fi spus în cuvinte este muzica” (Aldous Huxley).
2. „Dacă nu am fi avut suflet, ni l-ar fi creat muzica” (Lumina 2.02.2017, pg. 5).
3. „Muzica îți poate nu numai descoperi sufletul, ci ți-l poate și zidi” (Ibidem).
4. „Muzica nu e în note, e în tăcerea dintre ele” (Mozart).
5. „Pământul cântă pentru cei care ascultă” (Shakespeare).
6. „Singura dovadă de care am avut nevoie pentru existența lui Dumnezeu, a fost muzica” (Kurt Vonnegut).
7. „Muzica e singurul drog pe care-l iau” (Tom Waits).
8. „Și muzica îmbată, chiar mai subtil decât alcoolul” (Vasile Ghica).
9. „Muzica e viață. De asta inimile noastre bat un ritm. Viața e un cântec, cântă-I!” (Amit Ray).
10. Viața e un cântec – cântați-l.

Pr. Bogdan Vasile
Parohia Șovoia

În omul plin de sine nu are loc Dumnezeu

Omul plin de sine nu cunoaște smerenia și Bunul Dumnezeu se sălășluiește doar în inima curată și smerită. În omul plin de sine nu are loc Dumnezeu, pentru că El are loc doar unde e iubire, doar unde inima

omului Îi este oferită cu toată dragostea, doar unde casa inimii este ospitalieră și curățată de toată întinarea, unde nu sunt înfipti spinii păcatelor, unde e doar armonie, pace, lumină și bucurie.

Bunul Dumnezeu ne îmbrățișează sufletul, atunci când Îl iubim necondiționat, atunci când inima noastră cântă pe acordurile smereniei și rugăciunii sincere și curate, atunci când sufletul nostru se deschide spre El, liber, așa cum se deschide o floare sub razele soarelui și se lasă mângaiată și iubită de lumina și căldura sa blândă.

Să ne dorim să fim următori ai sfinților lui Dumnezeu, a căror minunată smerenie i-a făcut dumnezei după har, i-a făcut purtători de lumină dumnezeiască. Să ne dorim să dobândim virtutea smereniei ca să urmărim făgașul ce duce spre îndumnezeire, ca să tânjim mereu cu dor după Dumnezeu, ca să ne umplem sufletul de Dumnezeu, ca să ne unim tainic cu Acesta în Sfântul Duh. Smerenia ne va ajuta, așadar, să recunoaștem că scopul vieții noastre este în afară de noi, este în Dumnezeu.

Omul plin de sine este un om mândru, care duce încrederea de sine până la extrem și omul mândru nu Îl iubește pe Dumnezeu. Se crede el un mic dumnezeu cu puteri absolute asupra celor din jurul lui, se crede centrul Universului. Se crede mai presus de toți, se crede puternic, se crede invincibil, plin de daruri frumoase, pe care nu recunoaște că le-a primit de la Bunul Dumnezeu, ci și le atribuie sieși.

Omul plin de sine urmărește să dețină funcții înalte, este

neascultător și nesupus, consideră că doar el e atotputernic și atotștiutor. Omul plin de sine așteaptă să i se înalțe osanale, să fie slujit, nu să slujească lui Dumnezeu și semenilor săi. Omul mândru nu vrea să răpească din timpul său pentru a da slavă lui Dumnezeu, ci își măgulește mândria, așteptând el laude și închinări de la cei din jur, fie de la cei ai casei lui, fie de la vecini, rude, prieteni, subalterni sau alți semeni. El e zgârcit când e vorba de timpul pe care Îl dăruiește Bunului Dumnezeu și ascultă de glasul vrășmașului diavol care îi șoptește: „Dă-mi mie clipa de acum, iar lui Dumnezeu, dă-I ziua de mâine”.

Să ne rugăm din toată inima să nu fim oameni mândri, pentru ca să nu ne considerăm pe noi înșine: centru și scop al vieții noastre, pentru ca să nu credem că ne putem autodesăvârși și autoîndumnezei prin puterile proprii, fără să conștientizăm și să recunoaștem că Dumnezeu este izvorul binelui, este izvorul bunătăților și al bucuriei și, că centrul lumii nu suntem noi, ci Mântuitorul Hristos. Să ne predăm pe sine lui Dumnezeu, să-L lăsăm să se apropie de noi, să-L primim cu ușa inimii larg deschisă, să ne învrednicim de împărtășirea cu Izvorul iubirii și smereniei!

Omul plin de sine e un om egoist, care a rămas corigent la multe examene ale vieții, care nu a trecut de examenul compasiunii, de examenul iubirii necondiționate, de examenul solidarității, de examenul prieteniei sincere și curate, de examenul invidiei și mândriei, de examenul ascultării. Unde este egoism nu este prezent Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu nu se sălășluiește în omul care este insensibil la durerea semenilor săi, în omul care nu se roagă pentru aproapele, în omul care nu iese din sine și se învârtă mereu împrejurul său, care se are drept centru pe sine, care este în afară de axul care este Mântuitorul Hristos.

Omul plin de sine nu iubește Sfânta Biserică – spațiul întâlnirii cu Dumnezeu - omul plin de sine nu va împlini niciodată poruncile lui Dumnezeu. Își va urma doar voia sa proprie și nu va dori să se îndumnezeiască, ține încuiată ușa sufletului său, nedorind să Îl aibă oaspete pe Hristos, nedorind ca Acesta să se odihnească și să locuiască în inima sa.

Așadar, fără smerenie, fără iubire de Dumnezeu și semeni, fără slujirea necondiționată a aproapelui și a lui Dumnezeu, fără Biserică, fără permanentă priveghere, fără rugăciune sinceră și curată, fără simplitate, fără dorința de a-L mărturisi pe Hristos, poate fi loc pentru Dumnezeu în sufletul unui om? Nu, nu poate fi, fiindcă Hristos ni se

face cunoscut doar când nu ne rușinăm cu El, doar când trăim în chip autentic credința, doar când îmbrățișăm întreaga lume cu iubirea noastră, cu compasiunea noastră, cu iertarea noastră, doar când trăim taina Bisericii, doar când devenim mădulare vii ale acesteia, doar când trăim autentic comuniunea și unitatea cu întreaga umanitate.

Creștinul care trăiește pentru sine, nu trăiește bisericește, nu este creștin autentic, fiindcă ești cu adevărat creștin, când, așa cum spunea frumos, părintele Porfirie, ne simțim una cu toți și când spunând: Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, ne indentificăm cu aproapele nostru. Și doar atunci se arată Hristos, doar atunci vom fi un trup între noi și împreună cu El, doar atunci vom fi vrednici de iubirea lui Hristos Care va veni să ne îmbrățișeze întreaga ființă cu iubirea Sa.

Cristina Toma

Măicuță sfântă, Te rog, fii mama mea!!!

Cu întreaga ființă înveșmântată în
 haina recunoștinței adânci și a iubirii curate,
 Îmi amintesc cu multă nostalgie cum
 s-a aprins în mine focul dragostei adevărate
 Pentru Sfânta Maică a Mântuitorului Iisus Hristos,
 pentru Prea Milostiva Doamnă.
 Îmi amintesc cum m-a sensibilizat
 o poveste adevărată, citită într-o seară de toamnă
 Dintr-o revistă în paginile căreia erau prezentate
 întâmplări din viața unor semeni.
 Era povestea unei femei încercate, c-o cruce grea,
 neînțeleasă și neiubită de nimeni.
 Orfană de mamă, n-avea cui spune amarul vieții ei,
 n-avea de la cine primi alinare.
 Dar iată că-ntr-o zi, găsi pe stradă un lăntșor
 de aur, cu chipul Preasfintei Născătoare,
 Al Născătoare de Dumnezeu. Și, era acest

chip atât de frumos, de gingaș și de blând,
Și c-o privire atât de dulce și duioasă,
încât a simțit să spună cu-n glas tremurând:
Eu nu mai am măicuță pe acest pământ,
dar Tu ai vrea să-mi fii Mamă? Te rog, spune
Că vrei să-mi fii Măicuță și că de acum
nu mă voi mai simți singură în această lume.
Te rog să mă îmbrățișezi strâns și cald la
pieptul Tău și să nu-mi mai dai drumul niciodată!
Te rog, fii ocrotitoarea și grabnica mea ajutătoare,
înveșmântă-mă în iubire necondiționată!
Și, Măicuța îndată a înveșmântat-o în
iubirea Ei nemărginită, caldă, sfântă și vindecătoare.
Citind despre această emoționantă întâmplare,
în întreaga mea ființă s-a aprins un foc mare.
S-a aprins focul dorinței frumoase și puternice
de a avea și eu în Cer o maică iubitoare.
Și, eu la fel ca acea soră întru Hristos Domnul,
am simțit că nu voi mai fi lipsită de apărare
În fața răutății dinlăuntrul meu și din afara mea
sau în fața obstacolelor ce-mi apar în cale
Pe al vieții drum, dacă cred că am o mamă-n Cer
și oricând mă pot cuibări în brațele Sale.
Din acea zi am crezut cu tărie că Maica sfântă
mă ocrotește sub Sfântul Său Acoperământ,
Și că mă ajută să mă ridic când cad sub
greutatea Crucii, în călătoria mea pe acest pământ.
Preacurata Maică a Domnului, împărăteasa cerului
și a pământului e inima și sufletul meu.
Este tăria și nădejdea mea, este far luminos
în întunericul meu, mi-e înger păzitor, mereu.
E îngerul meu păzitor cu aripi de iubire și lumină,

în grija căruia m-am lăsat pentru veșnicie.
 Este îngerul meu păzitor de care se tem
 toți vrăjmașii, care vor să mă țină în a lor sclavie.
 E îngerul meu păzitor ce pune pe fugă toți demonii
 care vor să le slujesc cu multă obediență,
 De ce-i pune pe fugă? Fiindcă știe că-L iubesc
 pe Hristos și că cea mai puternică dorință
 Pe care o am, este să fiu a Lui slujitoare credincioasă,
 iubitoare și o vrednică mărturisitoare.
 La picioarele Preasfintei Fecioare pun toate
 neputințele mele și toate necazurile covârșitoare
 Care mă-mpovărează peste puterile mele
 și Ea-mi ușurează Crucea, fiind grabnic ajutătoare.
 În poala Maicii Mântuitorului Hristos mă cuibăresc
 ca un copil în brațele mamei lui iubitoare,
 Atunci când mă simt neiubită și neînțeleasă
 de cei din jur, atunci când o tristețe apăsătoare
 Îmi cuprinde ființa toată ca într-o menghină puternică,
 din care simt că nu mai am scăpare.
 În poala Prea Binecuvântatei Maici a lui Dumnezeu
 îmi pun fruntea și tânjesc după alinare
 Ori de câte ori grijile vieții mă copleșesc,
 ori de câte ori am nevoie să-mi fie mijlocitoare
 În fața Tronului Sfintei Treimi, pentru a primi
 pentru mulțimea păcatelor mele, divină iertare.
 Măicuța sfântă îmi știe toate planurile,
 toate visurile îndrăznețe și toate secretele pe care
 Nu pot să le dezvălui nimănui. Măicuței sfinte
 îi dezvălui tot ce inima mea în ascuns are
 Și-i pot vorbi fără rușine despre toate așteptările
 mele neîmplinite – izvor de dureri amare.
 Măicuța sfântă e cea mai bună și mai fidelă prietenă

a mea, e a sufletului meu mângâietoare.
Este modelul meu de bunătate, blândețe, iubire,
smerenie și modestie, este lumina și bucuria
Ce-mi înseninează viața, este puterea mea și
scara duhovnicească pe care urc spre Împărăția
Tatălui ceresc, Măicuța Domnului e limanul meu
în furtunile vieții, odihna și pacea cea sfântă
A sufletului, nădejdea mea neclintită, și soarele
ce-n căldură și lumină celestă mă-nveșmântă.
Fără de Măicuța sfântă nu aş putea răzbate
pe calea spre ACASĂ și aş rătăci fără nicio țintă
Pe drumul vieții mele, fără ajutorul și
iubirea Maicii sfinte nu ar fi niciodată cu putință
Să fiu învingătoare în războiul duhovnicesc
și să pășesc în spațiul Învierii Fiului Ei, Hristos.
Fără credința că-n Cer am o Mamă iubitoare
aș păși spre spațiul morții, unde totul e-ntunecos,
Lipsit de iubire necondiționată și autentică comuniune,
spre spațiul în care domnește răul.
Fără de Măicuța mea dragă din Cer, aş fi pierdută
pentru veșnicie și n-aș mai tinde spre Raiul
Preafumos, „unde nu este durere nici întristare,
nici suspin, ci viață fără de sfârșit.”
Fără iubirea, grija și milostivirea Preasfintei
Fecioara Maria, aş fi un suflet sărac lipit,
Aș fi un suflet cu luminile stinse, aş fi
un suflet trist și neajutorat, de har ceresc lipsit...

Cristina Toma

Sunătoare

Sunătoarea (*Hypericum perforatum*) (alte denumiri: pojarăniță, regionalisme: drobișor, fălcătea, harnică, închegătoare) este o plantă erbacee, perenă, cu tulpină dreaptă, ramificată în partea superioară, ușor lemnoasă în partea de jos, prevăzută de-a lungul ei cu două muchii, glabră și înaltă până la 1 m. Frunzele, dispuse opus, sunt oval-eliptice și conțin numeroase pungi secretoare, dând impresia că prezintă puncte translucide (când sunt examinate prin transparență), de unde și denumirea de „perforatum” dată acestei specii. Florile sunt grupate în vârful tulpinii și ramurilor, sunt hermafrodite, pentamere; periantul este format din 5 sepal și 5 petale de culoare galben-aurie, iar androceul din stamine numeroase. Înfloarește din iunie până în septembrie. Fructul este o capsulă ovală.

Produsul vegetal folosit în produsele terapeutice este reprezentat de părțile terminale (de 20–30 cm) înflorite (Herba Hyperici). Florile de sunătoare se culeg în zile uscate și însorite, din iunie și până în septembrie, prin tăiere cu foarfeca. Se usucă la umbră, în loc bine aerisit, întinse în strat subțire, pe hârtie sau pânză. După uscare, se păstrează în pungi de hârtie ori săculeți de pânză în locuri uscate și întunecate.

Sursa: <https://ro.wikipedia.org/wiki/Sun%C4%83toare>

Prăjitură cu diferite fructe

Ingrediente pentru

Prăjitură cu diferite fructe:

- 3 gălbenușuri se freacă cu $\frac{3}{4}$ margarină sau 1 pachet unt și 300 g zahăr.
- Se adaugă albușurile bătute spumă și 2 căni de făină în care s-a pus 1 praf de copt. Se adaugă lapte cât să curgă ca un chec.

Mod de preparare:

Într-o tavă unsă se răstoarnă mai puțin de $\frac{1}{2}$ din compoziție; se dă la cuptor cât să crească puțin, astfel încât fructele puse acolo să nu se afunde.

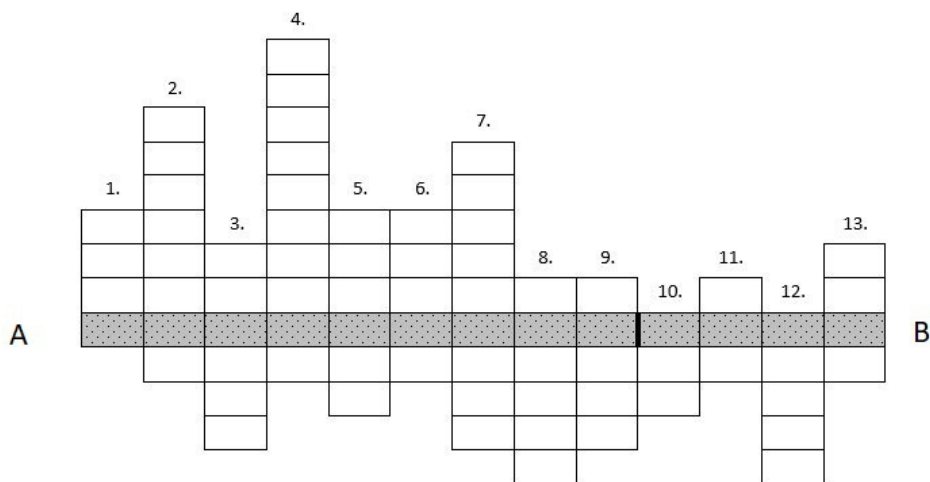
Se scoate, se pun fructele, se toarnă restul de compoziție, se urcă tava mai sus și se dă din nou la cuptor.

Carte de bucate de Sanda Marin

Savurați cu plăcere!

Poftă bună!

Ultima lună de vară

1. Cel mai înalt punct al unui munte.
2. Cel care l-a îngropat pe Sfântul Arhidiacon Ștefan.
3. Orașul Efes se află în ...
4. Schimbarea la Față a Domnului se mai numește și ...
5. Sfântul Nifon, patriarhul Constantinopolului s-a născut în ...
6. Sfântul Apostol ales prin tragere la sorți în locul lui Iuda Iscarioteanul.
7. Sfântul Ioan de Rila este considerat ocrotitorul ...
8. Prima româncă trecută în rândul sfinților este Sfânta ... de la Sihla.
9. Muntele pe care a avut loc Schimbarea la Față a Domnului.
10. Sfântul Mucenic ... a fost servitorul Sfântului Mare Mucenic Dimitrie din Tesalonic.
11. Capul Sfântului Ioan Botezătorul a fost îngropat într-un vas de ...
12. Arborele acaju mai este numit și ...
13. Inflamație sau ...

Soluție: „Unui om îi este de ajuns câteodată și o singură zi ca să cunoască toată ... din”
Feodor M. Dostoievski

Cosmina Ursu

Soarele ne îndeamnă la bucuria vieții ca dar de la Dumnezeu

„În fiecare om sălășuiește un soare — totul e să-l lăsăm să ardă.” – Socrate

Oare este cineva care nu s-a lăsat alintat de mângâierea razelor de soare? Oare este cineva care nu și-a dorit măcar o dată, să aibă sufletul ca un soare, ca un soare strălucitor, care să-i pârjolească toți spinii răutății și să-i risipească din întreaga ființă, întunericul păcatelor și patimilor de tot felul? Oare este cineva care nu a învățat măcar o lecție de la Soare? Ce lecții de viață ne-ar putea preda Soarele?

Cred că, Soarele ne îndeamnă să nu fim egoiști și să nu păstrăm lumina talanților cu care am fost înzestrați cu dărnicie de Doamne, doar pentru noi, ci să o dăruim tuturor celor din jurul nostru. Dar din Dar se face Rai, cu cât dăruim mai multă lumină, cu atât aceasta nu se îpuținează, ci crește în intensitate, fiindcă Domnul ne dăruiește și mai multă lumină. Dăruind lumină, primim lumină, dăruind tuturor, căldura iubirii noastre, mereu vom arde ca un Soare, ființa noastră nu va fi atinsă niciodată de gerul împietririi și necomuniunii, de gerul individualismului și egoismului.

Să învățăm de la Soare să iubim pe toți oamenii la fel, fără nicio discriminare. Să nu iubim oamenii pe alese, în funcție de naționalitatea lor, de statutul lor, de religia lor, de frumusețea lor exterioară sau interioară, în funcție de virtuțile sau păcatele lor. Să îi iubim la fel, și pe cei albi, și pe cei negri, și pe cei bogați, și pe cei săraci, și pe cei urâți, și pe cei frumoși, și pe cei buni, și pe cei răi, și pe cei virtuoși, și pe cei păcătoși. Așa cum soarele luminează peste toți la fel, așa să ne dăruim

și noi talanții, tuturor semenilor noștri.

Să învățăm de la Soare, că așa cum el ne învăluie în lumină și căldură, și noi oamenii trebuie să ne iubim unii pe alții, să ne iubim ca frații, cu o iubire necondiționată, cu o iubire puternică și curată, care să ne ajute să avem sufletul luminos și plin de căldura compasiunii, bunătății, blândeții și sensibilității.

Să fim cu sufletul ca un soare, și atunci le vom privi pe toate în lumină. Atunci vom vedea diamantul dumnezeirii din noi și din semenii noștri, atunci vom dori să iradiem în jurul nostru doar căldură, lumină, speranță și bucurie. Razele de soare sunt mesagerii speranței și bucuriei, mesagerii nădejdi, mesagerii vieții. Să fim raze de soare pentru semenii întristați și încercați! Să fim raze de soare pe cerul semenilor noștri, întunecat de norii necazurilor lor!

O singură rază de soare poate împrăștiă cea mai adâncă beznă. Razele căinței noastre sincere și curate să alunge întunericul păcatelor noastre, razele credinței noastre să alunge beznă necredinței și deznădejdi în necazuri și ispite, razele de soare ale prieteniei autentice să alunge noaptea necomuniunii și înstrăinării de oameni, noaptea invidiei și egoismului ce domnesc la tot pasul în lumea noastră.

Inima sa ne fie un soare fierbinte, ca să Îi fie cald lui Doamne, atunci când Îl primim cu drag în ospetie, ca să le fie cald și semenilor înghețați de răutatea dinlăuntrul lor și din afara lor. Să ne invităm semenii într-o casă primitoare a inimii, în care arde soarele iubirii necondiționate, soarele comuniunii și frățietății.

Soarele ne îndeamnă la bucuria vieții ca dar de la Dumnezeu și ne învață cu multă înțelepciune, că așa cum el nu răsare de două ori într-o zi, așa și noi primim în dar o singură viață pe care trebuie să o prețuim, trăind-o frumos, ca apusul ei să fie unul magnific, un apus de poveste cu final fericit. Răsăritul și apusul de soare ne ajută să conștientizăm, că viața e o luptă permanentă între lumină și întuneric, că nu suntem nemuritori pe acest pământ, că Lumina lumii și

Mântuitorul cel veșnic al universului este Hristos și că toată viața trebuie să ne străduim să fim vrednici următori ai Lui, trăind în lumină, arzând din iubire pentru Doamne și aproapele nostru.

De asemenea, impresionantele răsărituri și apusuri de Soare ne introduc în tainele Utreniei și Vecerniei și ne îndeamnă la slavoslovie. Ne îndeamnă la recunoștință pentru lumina naturală a soarelui și pentru binefacerile acesteia. Ne îndeamnă la recunoștință pentru lumina veșnică a mântuirii, lumină dăruită nouă, de Mântuitorul Hristos, prin Întruparea Sa din Fecioara Maria, prin sfintele Sale patimi, prin jertfa de pe Cruce și prin a Sa Înviere din morți. Ne îndeamnă la recunoștință pentru odihna din timpul nopții și pentru ajutorul primit la începutul unei noi zile de viață. Răsăriturile și apusurile splendide de soare ne îndeamnă, așadar, la doxologie. Ne îndeamnă să cântăm lui Dumnezeu cu multă iubire și recunoștință, cu glasul inimii: „Slavă Ție Celui ce ne-ai arătat nouă lumina” și „Lumină lină a sfintei slave, a Tatălui Ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului: Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, laudam pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu”. Răsăriturile și apusurile de soare ne îndeamnă să Îl slăvim cu toată ființa pe Dumnezeu - „Soarele cel adevărat și lumina cea adevărată” - pe Hristos - „Răsăritul cel de Sus”. Hristos mai este numit și „Soarele Dreptății”, deci, la apusul vieții noastre, Acesta ne va răsplăti cu dreptate, după faptele vieții noastre. Ne va răsplăti cu veșnicia în Raiul luminos sau cu veșnicia în iadul întunecos, unde nu pătrunde nicio rază de soare.

Să învățăm, așadar, de la Soare să împrăștiem norii întunecați ai tuturor furtunilor

Și doar lumina veșnică a Învierii Soarelui Hristos să ne fie țința tuturor căutărilor.

Tot drumul vieții să ne fie răsărit frumos de soare, cu destinația: apus maiestuos.

Drumul vieții să ne fie luminat de razele iubirii și milostivirii Mântuitorului Hristos.

Și la capătul lui, să primim în dar cununa mântuirii, ce strălucește ca un soare orbitor.

Îl rog și eu adânc pe Doamne, să mă ajute să-mi fie sufletul un soare fierbinte, strălucitor,

Îl rog și eu pe Doamne, să mă ajute să-mi însușesc toate lecțiile înțelepte predate de Soare.

Îl rog fierbinte pe Doamne, să mă ajute să fiu vrednică urmatoare a Soarelui Hristos.

Îl rog să mă ajute, ca viața mea să fie un răsărit de soare, cu destinația apus maiestuos.

Cristina Toma

Să ne relaxăm în vacanță!

1. Un tânăr stă de vorbă cu un domn mai în vârstă.

– Când mă însor, primul lucru pe care-l voi face va fi să o trimit pe soacră-mea doi ani în vacanță!

– N-ai vrea să te însori cu fiica mea?

2. Un doctor se întâlnește cu un vechi prieten, avocat, în vacanță pe Riviera Franceză.

Doctorul:

– Salut! Ce vânt te aduce pe aici?

– Păi mai știi dărăpănătura aia de cabană de la Predeal pe care am cumpărat-o? A luat foc și cu banii de la asigurări am venit să mă relaxez, că oricum am unde sta. Dar tu?

– Păi tot așa! Mai știi dărăpănătura aia de casă de vacanță din Moldova pe care mi-am luat-o? Au luat-o apele și din banii de asigurare am venit să mă relaxez.

La care avocatul, cu voce joasă:

– Zi-mi și mie: cum ai făcut să provoci inundațiile?

3. Întrebare:

– De ce nu se duc toți managerii în concediu în același timp?

Răspuns:

– Ca să nu se vadă c ă m e r g e compania și fără ei.

4. Un turist, străbătând mlaștinile din Florida:

– Este adevărat că dacă porți o lanternă, nu te mănâncă crocodilii?

– Depinde cât de repede poți să fugi cu ea în mână, îi răspunde ghidul.

5. Mă oprește un tip de la securitatea aeroportului:

- Se poate să mă uit în bagajul d-voastră?

- Depinde, zic. Ce anume căutați?

- Droguri, zice el.

- În cazul ăsta nu puteți, i-am spus.

6. Pe un turist din estul Europei, care s-a îmbătat crunt în Londra, prietenii l-au așezat pe

scaunul din față al mașinii,
pentru a-l duce la hotel.

El își amintește că atunci
când s-a trezit a avut un triplu
șoc:

1. Merg mort de beat la volan.
2. Merg pe contrasens.
3. VOLANUL A DISPĂRUT.

7. Într-o cabană intră unul și
strigă:

- Cine vrea o blană de urs !?!

Cineva răspunde:

- Eu !!!!

- Atunci, dă o fugă după colț, că
se aude un mormăit ...

8. În excursie pe o insulă,
Vasilică îi spune tatălui:

- Tati, putem spune că un
obiect e pierdut, atunci când
știm unde este?

- Sigur că nu.

- Atunci aparatul de fotografiat

nu s-a pierdut, pentru că știu
unde este.

- Unde?

- Pe fundul mării.

9. Doi turiști escaladează
munții. Deodată, unul dispare.
Celălalt strigă speriat:

- Unde ești? Ai căzut în
prăpastie?

- Daaaaa...

- Ai pățit ceva?

- Nuuuu...

- Vin să te scot; e adâncă
prăpastia?

- Încă n-am ajuuuuuuuns...

10. – Știți ce se numește o
„vacanță de vis”?

Elevul:

– Una în care poți să dormi
oricât vrei.

(Texte preluate)

Un radio pentru cei mici, dar și pentru mămică, tătică, bunică

www.radiociufulici.ro

Ghicitori

1. Am o cloșcă, găină nu-i:
noaptea puii-și strânge,
iar ziua-i risipește. Cine-i?

(Casa)

2. Patru frați stau într-o casă și
de ploaie nu le pasă

(Nuca)

3. Ascuns în cămașă verde,
Miezul de foc nu se vede.
Când mănânci o feliuță,
Parcă sufli-n muzicuță.

(Peșenele verde)

4. Există unde e lumină, dar
lumina o omoară. Ce e?

(umbra)

5. Cine zboară fără să zboare?

(pasagerii unui avion)

6. Cine merge continuu, dar stă
pe loc?

(ceasul)

7. Ce se leagă cu gura și nu se
dezleagă cu nimic?

(vorbele)

8. Cine are urechi, dar nu aude?

(acul)

9. Ia gândește-te și spune cine-i
mai bogat în lume?

(pământul)

10. Din flori plicuri de dulceață,
strânge de cu dimineață. Oare
ce să fie?

(albina)

*Culese de
Carmen Vîntu*

Cronica parohiei

Botezuri

- ⌘ La data de 26 august 2023, părinții **Baghiu Viorel** și **Mihaela** și-au creștinat fetița, **Elena Dayana**, având ca părinți spirituali pe **Iftimia Constantin** și **Paula**.
- ⌘ La data de 26 august 2023, părinții **Craia Mădălin** și **Craia Andreea** și-au creștinat băiețelul, **Tudor Andrei**, având ca părinți spirituali pe **Craia Petrișor** și **Craia Brândușa**.

Căsătorii

- ⌘ La data de 19 august 2023 și-au unit destinele **Marian Gabriel Sebastian** și **Pisău Ileana Nicoleta**, având ca părinți spirituali pe **Sârbu Adrian** și **Stela și Teodorescu Diana Albert**.
- ⌘ La data de 19 august 2023 și-au unit destinele **Damaschin Ion** și **Grosu Oana**, având ca părinți spirituali pe **Grigoraș Alina** și **Popa Ovidiu**.

Cine știe, răspunde!

Știință

1. În ce an a apărut ceasul cu mecanism?
2. Cine a inventat telescopul?
3. Cine a pictat „Crearea lui Adam” pe tavanul Capelei Sixtine?
4. Cine a inventat telefonul mobil?

Literatură

5. Cine a scris „Metamorfoza”?
6. Cine este autorul „Don Quijote de la Mancha”?
7. Cum se numeste poezia cu care a debutat Mihai Eminescu?
8. În ce an s-a născut marele poet Mihai Eminescu?

Istorie

9. Când se sărbătorește Mica Unire?
10. Cine a realizat Mica Unire?
11. În ce an a aderat România la NATO?
12. În ce an a aderat România la UE?

Geografie

13. În ce mare se află statul insular Cipru?
14. Ce țară este supranumită „Darul Nilului”?
15. Portugalia și Spania se află în Peninsula...
16. Care este țara Soarelui-Răsare?

(texte preluate)

Soluții

Soluții rebus anterior:

1. turc
2. Mușat
3. Putna
4. Viteazul
5. Rusia
6. Ioan
7. ctitor
8. orb
9. Ureche
10. Petru
11. Alexandru
12. Lupu

13. poliglot

Soluție: „Trecutul este **ușa viitorului**.” *Bogdan Petriceicu Hașdeu*

Soluții rubrica „Cine știe, răspunde!”:

1. 1275
2. Galileo Galilei
3. Michelangelo Buonarroti
4. Martin Cooper
5. Franz Kafka
6. Miguel de Cervantes
7. La mormântul lui Aron Pumnul
8. 1850
9. 24 ianuarie
10. Alexandru Ioan Cuza
11. 2004
12. 2007
13. Marea Mediterană
14. Egipt

15. Iberică
16. Japonia

„Dăruind vei dobândi”, de Nicolae Steinhardt

Ce-i datorez eu lui Hristos

„Fericiți cărora s-au iertat fărădelegile și cărora s-au acoperit păcatele.” (Psalm 31,1)

„Și le porunceam să nu spună nimănui. Dar, cu cât le porunceam, cu atât mai mult ei îl vesteau.” (Marcu 7, 36)

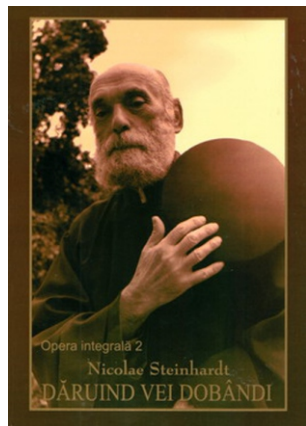
Există în ritualul iudaic o rugăciune alcătuită dintr-un șirag de mulțumiri aduse lui Dumnezeu pentru toate binefacerile hărăzite poporului Său Israel. Ca refren ori stih intercalat după fiecare dar pomenit figurează vorbele dai lanu, ce se tălmăcesc: de ajuns nouă. De n-ar fi decât că Domnul ne-a scos din pământul Egiptului, destul ar fi spre a-L binecuvânta și a-I aduce slavă. De n-ar fi decât că a prefăcut marea în uscat, destul e spre a-L blagoslovi și a nu înceta să-I mulțumim. De n-ar fi decât că ne-a hrănit în pustiu... Și așa mai departe. Fiecare faptă a divinității, fiecare minune ajunge spre a stârni recunoștința norodului și a-i provoca exclamația: dai lanu!

Tot astfel gândește orice evreu trecut prin Sfânta Taină a Botezului, căruia Domnul i S-a revelat și care, acum, se numără printre „iudeii care au crezut în El”, căci poate de asemenea striga: de ajuns făcut-ai Hristoase Dumnezeule pentru mine!

Pentru a fi desprins solzii care-mi acopereau ochii, îți mulțumesc din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și toată virtutea mea. Doar atât de ai fi făcut după ce ai luat aminte la mine, cu vrednicie și cu dreptate este să strig cu lacrimi: dai li!

Pentru a-mi fi dat puțința să-mi cunosc propria păcătoșenie, nimicnicie și ticăloșie îți aduc laude și mulțumiri; și de s-ar mărgini doar la atâta darul făcut mie, tot prea destul e ca să repet: dai li!

Pentru a-mi fi îngăduit să Te pot ruga, să Te iubesc și să mă închin Ție - de ajuns, prea de ajuns ca să binecuvânteze Sfânt Numele

Tău.

Pentru a fi sădit în mine nădejdea iertării și a fi început să întrezăresc puțința mântuirii - fii, Doamne, preamărit!

Pentru a-mi fi dat îndrăzneala să concep stabilirea unor relații de tip eu-tu, eu-Tine, Domnul și Dumnezeuul meu mă minunez, și nepricepându-mă a spune altceva, strig: dai li!

Și tot așa fiindcă de acum mă pot închipui printre acei cărora le-ai grăit: „*Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenici ai Mei. Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi*” (Ioan 8, 31-32).

Recunoscător peste orice posibilitate de exprimare în slabele și banalele noastre vorbe omenești îți sunt, Hristoase al meu și pentru a fi dobândit calitatea de „prieten” al Tău, pentru a fi fost, altfel spus, înnobilit, căftănit prin credință și apa Botezului Duhului Sfânt, pentru a fi ieșit din tristețe, mohoreală, jale, descumpănire, acedie (există o acedie a laicului, a necredinciosului), deznădejde și a mă fi apropiat de starea fericirii.

Și fiindcă, îndeosebi, m-ai socotit în măsură a înțelege și a fi cu desăvârșire convins că Tu ești Adevărul, Calea și Viața.

De nu-mi va fi dat a mă mântui și încă această absolută convingere îmi este cu totul suficientă spre a cunoaște liniștea și a gusta neîngrijorarea, mi-ai dăruit, Doamne, în nespusa Ta mărinimie, să aflu tot adevărul atroce - despre mine însumi; m-ai slobozit din robia păcatului, care slujitor mai ferecat decât mine nu cred să fi avut.

Mai mult decât atât (căci nu dăruiești niciodată puțin, cu parcimonie, după dreptate, ci numai clătinat și îndesat, har peste har, nu împărți bacșișuri ci poftești la cina împărătească) datorită bunătății și milostivirii Tale mi-am putut însuși spusa lui Dostoievski: de mi s-ar dovedi în modul cel mai indubitabil, pe patul de moarte fiind, că nu Hristos este adevărul, că adevărul e altul, dacă demonstrația ar fi încântătoare și covârșitoare - n-aș sta nici o clipă la îndoială; aș alege să rămân cu Hristos, nu cu adevărul.

Prin **serviciul de catering** dorim să venim în ajutorul dumneavoastră prin livrarea la domiciliu, pe bază de comandă, a produselor tradiționale de sărbători, a produselor pentru pomeniri, precum și a produselor gătite pentru diverse evenimente.

Meniuri începând de la 12 lei. Cozonac la 16 lei/buc.

Pentru comenzi ne puteți găsi la Centrul social-educativ „Popasul Iubirii Milostive” din cadrul Parohiei „Sf. Voievozi” din Săvinești.

E-mail: centrul.social@gmail.com

Tel.: 0233 280 570

0740099233

0740098832

0751 250 508

**Parohia
„Sf. Voievozi”
din
Săvinești
vă pune la
dispoziție**

Preț 10 lei

Preț 10 lei

Preț 10 lei

**Fondurile
colectate
vor sprijini
proiecte
sociale**

Siropuri făcute în casă, 100% naturale și cu un gust autentic, fără conservanți sau coloranți, din fructe și plante atent selecționate. **Dulceață și gemuri tradiționale** preparate artizanal din fructe de cea mai bună calitate. **Semne de carte, traiste, huse pentru telefoane** cu motive tradiționale românești. Pentru comenzi sunați la telefon 0741 789 555, sau accesați site-ul

www.retetedelabunica.eu

Preț 5 lei

**Cei care doresc să sprijine financiar reamenajarea Școlii Vechi
o pot face în contul deschis la:**

BRD, Roznov, Jud. Neamț

SWIFT CODE: BRDE RO BU

IBAN RO: RO 96 BRDE 280S V257 2107 2800

sau chiar la sediul Școlii Vechi, Săvinești.

**Pentru a fi în permanență informat despre stadiul lucrărilor și
de activitățile noastre în cadrul Școlii Vechi, urmărește-ne pe
www.samariteanulmilostiv.ro și www.jurnalspiritual.eu**

Editura **Jurnal Spiritual** a lansat un nou calendar, care conține 365 de cuvinte duhovnicești pentru fiecare zi din an.

Preț de achiziție 20 lei.

Puteți comanda Calendarul la adresa de email: vanzari.fundatie@gmail.com sau la nr. de telefon:

0741 789 555

Vi s-a făcut poftă de gustul din copilărie
al mâncării de la bunica?

Vă așteptăm pe

www.retetedelabunica.eu

SIROPURI

DULCEȚURI

GEMURI

ZACUSCĂ

TOCANĂ

„Nu aprecia vasul mai mult decât conținutul.”

(www.jurnalspiritual.eu)